

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

η
Αλίκη
στη
χώρα
των
ψεμάτων
μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Αλήκη στη χώρα των ψεμάτων**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Δαφνίδη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελευθέρος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ελένη Δαφνίδη, 2013
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Masterfile Corporation/Visualhellas.gr
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-866-4

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

η
Αλίκη
στη
χώρα
των
ψεμάτων

*Πίστεψε στο ακατόρθωτο,
μόνο έτσι θα σου συμβεί*

Εσκάσα σαν καρπούζι στο έδαφος. Ξεκίνησα σαν άνθρωπος, έπεσα σαν φρούτο και κατέληξα φυτό. Ωραία τα κατάφερα.

Έκανα βουτιά από ένα σπασμένο παράθυρο στο κενό. Εφτά μέτρα ύψος, που θυμάμαι την κάθοδό μου εκατοστό προς εκατοστό. Αλλά θυμάμαι και την ηρεμία καθώς κατακρημνίζομαι. Μία γαλήνη που θα ζήλευε κι ο Βούδας.

Ήταν σαν να στροβιλιζόμουν σε γαλαξίες, σ' ένα σύμπαν όπου κάθε δευτερόλεπτο ισοδυναμούσε με έτη φωτός. Τολμώ να πω ότι το απολάμβανα.

Όταν βρέθηκα με το μισό σώμα μέσα στο τεράστιο σιντριβάνι, δεν ένιωσα καν να βρέχομαι. Ούτε όταν το κεφάλι μου χτύπησε στην πέτρινη γωνία ένιωσα κάποιο πόνο. Για το νερό που αμέσως μετά άρχισε να κατακλύζει τους πνεύμονές μου ούτε ιδέα.

Θυμάμαι όμως ακόμα τη μουσική. Ήταν ένα τραγούδι που σαν από ειρωνεία έλεγε *Έι, πάρε τα χαπάκια σου, ξέρω ότι αυτό με αλλάζει, πετάω πάνω σ' ένα αστέρι και άλλα τέτοια προφητικά.*

Όταν βούλιαξα ολόκληρη, σταμάτησε ν' ακούγεται κι αυτό.

Αλήθεια, το ξέρεις αυτό το τραγούδι; Πάει κάπως έτσι: *I am flying on a star into a meteor tonight τα τα ταμ.../ I am flying on a star τα ρα ταμ...*

Ύστερα η επιφάνεια του νερού γέμισε με μπουρμπου-
λήθρες και φουσαλίδες.

Αν ήταν όνειρο, θα ήταν σίγουρα απ' τα καλύτερα.

Όμως δεν ήταν.

Και κυρίως δεν ξύπνησα.

Είναι απίστευτες οι βλακείες που ακούει ένα φυτό. Όπως, ας πούμε, οι άχρηστες πληροφορίες για τον καιρό: «Ξέρεις, Μυρτώ, την Κυριακή λένε πως θα χιονίσει!» Α, ναι; σκέφτεσαι. *Καλά που μου το είπες να βάλω το σκούφο μου.*

Ή κάποιοι άλλοι που πιστεύουν πως θα σ' επαναφέρουν αναλύοντας τα πολιτικά δρώμενα. Συνήθως σου παρουσιάζουν την κατάσταση τόσο απελπιστική, που στην καλύτερη περίπτωση δε θες να συνέλθεις ποτέ. Στη χειρότερη, θες να επανέλθεις για μισό δευτερόλεπτο, όσο δηλαδή χρειάζεται για να εκστομίσεις ένα «σκάσε επιτέλους» και ύστερα να συνεχίσεις τον «ύπνο» σου. Δυστυχώς αυτοί ανήκουν στην ίδια πληκτική κατηγορία επισκεπτών που αμέσως μετά σε ενημερώνουν για την πτώση του χρηματιστηρίου. Διότι ως γνωστόν μία γυναίκα που βρίσκεται σε κώμα και η οποία δεν μπορεί να επιβληθεί ούτε στο ίδιο της το βλέφαρο καίγεται να μάθει για την πτώση των μετοχών. Αλίμονο.

Η δεύτερη και σαφώς πιο ενοχλητική κατηγορία επισκεπτών αποτελείται απ' τους *Απαιτητικούς*. Το μόνο που θα ακούσεις από αυτούς είναι «Μυρτώ, αν με ακούς, ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα» ή «Μυρτώ, δοκίμασε να κουνήσεις το δαχτυλάκι σου, αυτό του ποδιού έστω». Λες κι αν μπορούσες να κουνήσεις τα άκρα σου, θα περίμενες να σ' το ζητήσει κάποιος άλλος και δε θα τίναζες το σεντόνι από πάνω

σου φωνάζοντας: «Ξύπνησα! Τώρα οδηγήστε με σ' ένα ερ-
γοστάσιο σοκολάτας!»

Τον πρώτο καιρό η επιμονή τους σου δημιουργεί την
εντύπωση ότι δεν πρόκειται να εξαντληθεί ποτέ. Στην πο-
ρεία όμως οι μονόλογοι πάνω απ' το κρεβάτι σου μειώνο-
νται αισθητά. Αισθάνεσαι πως συνεχίζουν να σ' επισκέπτο-
νται, αλλά στην απουσία των λέξεων αντιλαμβάνεσαι μία
παραίτηση. Θες από πείσμα να τους βεβαιώσεις για το αντί-
θετο. Θες να τους δώσεις ένα σημάδι, αλλά το σώμα σου δεν
υπακούει. Παλεύεις σαν μανιακή ν' ανοίξεις τα μάτια, ν' απε-
λευθερώσεις ένα φωνήεν, να μετακινήσεις ανεπαίσθητα κά-
ποιο άκρο...

Είσαι σίγουρη πως αρκετές φορές κατάφερες να προ-
καλέσεις ένα μικρό θαύμα, όμως κανείς δεν έτυχε να βρί-
σκεται εκεί για να γίνει μάρτυρας της προόδου σου. Σπάζε-
σαι άσχημα.

Κατόπιν προσπαθείς να κλείσεις συμφωνίες με τον Θεό.
Συνήθως είναι όλες χτισμένες γύρω απ' τη λογική μιας δί-
καιης ανταλλαγής: «Κάνε Εσύ αυτό κι εγώ θα κάνω αυτό».
Τίποτα. Με τον καιρό αντιλαμβάνεσαι τη ματαιότητα αυτής
της συνεργασίας. Γιατί να παρακαλās τον Θεό να σε συνε-
φέρει απ' το κόμα αφού κατά τα φαινόμενα έχει ήδη πάρει
την απόφασή Του;

Η αίσθηση που έχω για το χρόνο έχει πλέον συμπυκνωθεί
σε μία και μόνο φράση: *Δεν περνάει με τίποτα*. Η πληρο-
φορία για το πόσο καιρό βρίσκομαι σε αυτή την κατάσταση
στηρίζεται σε κουβέντες που συλλέγω κατά καιρούς από
τους επισκέπτες μου, όταν, ας πούμε, κάποιος μουρμουρί-
σει πάνω απ' το κεφάλι μου: «Η καημενούλα, εφτά μήνες
φυτό, μάλλον δε θα συνέλθει ποτέ». Τέτοιου είδους φράσεις

συνήθως τις ακολουθεί αναστεναγμός. Την τελευταία φορά το αντί μου έπιασε κάτι που είχε να κάνει μ' ένα χρόνο και κάτι μήνες...

Η μόνη σου διέξοδος απ' την πλήξη είναι τα όνειρα. Ω, ναι, μπορείς να ονειρεύεσαι ακόμα. Μέσα εκεί μπορείς ακόμα να κάνεις τα πάντα. Λογικό λοιπόν είναι το «ξύπνημα» να σου προκαλεί μεγάλη απογοήτευση. Έχεις όμως όλο το χρόνο στη διάθεσή σου ν' αναπολήσεις ολόκληρη τη ζωή σου μέρα προς μέρα. Κυριολεκτικά.

Η απόλυτη αυτοσυγκέντρωση που γεννιέται απ' αυτό τον φασιστικό εγκλεισμό μέσα στο σώμα σου, αυτό το άκρον άωτον της μοναξιάς, μπορεί να σε οδηγήσει σε τέτοια επίπεδα αυτογνωσίας και μνήμης, ώστε να θυμηθείς μέρος ακόμα και της κήσής σου. Την πρώτη σου κλοτσιά στη μήτρα, ένα μπουκάλι κρασί, που η μητέρα σου δε θα έπρεπε να είχε ανοίξει, να σου προκαλεί μία παράξενη ευφορία.

Σου λείπει μια βόλτα στο πάρκο, το φεγγάρι, ένα άγγιγμα, το σινεμά, η τζαζ, μα καμιά απώλεια δεν είναι τόσο αισθητή όσο η ανάγκη να γευτείς. Σου λείπει το αλμυρό, το ξινό, το γλυκό, το πικρό, μα πάνω απ' όλα σου λείπει το παγωτό σοκολάτα. Και τι δε θα 'δινες για μία μπάλα παγωτού σοκολάτας. Σε χωνάκι σοκολάτα. Περιχυμένο με σιρόπι σοκολάτας. Κι ύστερα άλλος ένας γύρος απ' τα ίδια.

Μέσα σ' όλο αυτό το παράλογο γνωρίζεις και ποιοι είναι οι υπεύθυνοι που σ' έφεραν σε αυτή εδώ την κατάσταση. Ο ισχυρότερος λόγος για τον οποίο κάποια στιγμή θα ξυπνήσεις; *Η εκδίκηση*. Τίποτα πιο παρακινητικό απ' την εκδίκηση. Αυτή και το παγωτό σοκολάτα.

Γαμώτο, σκέφτεσαι και δοκιμάζεις να συνοδεύσεις την έκφραση μ' ένα χτύπημα της γροθιάς στο σεντόνι. Δεν μπορείς. Πλάκα μας κάνεις; Εδώ δεν μπορείς να κουνήσεις το μικρό δαχτυλάκι!

Εν τω μεταξύ, σπουδαίο ρόλο στο θέατρο του παραλόγου που εκτυλίσσεται πάνω απ' το κρεβάτι μου κατέχει μία διαταραγμένη, υποθέτω, προσωπικότητα. Αλίκη τη λένε, μου συστήθηκε, η οποία μ' επισκέπτεται σε καθημερινή βάση για να μοιρολογήσει πάνω απ' το κεφάλι μου. Το αστείο δε είναι ότι δεν κλαίει για μένα. Ναι, όπως σου το λέω. Κλαίει για τον εαυτό της. Θέλει, λέει, άκουσον άκουσον, ν' ανταλλάξουμε ζωές! Όπως τ' ακούς!

«Ευχαρίστως!» θέλω να της πω, αλλά ως γνωστόν την ομιλία δεν την παίζω στα δάχτυλα.

Δυστυχώς η μόνη μας σωτηρία θα ήταν να μας έκανε το χατίρι ο Θεός. Όπως δείχνουν τα πράγματα όμως, η επικοινωνία της με τον Ύψιστο είναι στα ίδια επίπεδα μ' αυτήν που έχω κι εγώ μαζί Του –μηδενική–, με αποτέλεσμα εγώ κι αυτή ν' ασκούμε την ίδια επιρροή στα θεία –καμία.

Προσωπικά εδώ και καιρό έπαψα ν' αποδίδω το πρόβλημα στις ελαττωματικές προσευχές μας, αλλά σε κάτι ισχυρότερο και πολύ ανώτερο απ' τις μικρές ανθρώπινες δυνάμεις μας. Σκέφθηκα λοιπόν και αποφάσισα ότι ο Θεός βρίσκεται επίσης σε κώμα αυτή την εποχή.

Απ' τις ελάχιστες πληροφορίες που κατάφερα να συλλέξω μέσα απ' το ακατάσχετο κλάμα και τις διακοπτόμενες λόγω λόξιγκα λέξεις της είναι πως η Αλίκη πάσχει από ραγισμένη καρδιά, ανεκπλήρωτο έρωτα, βαριά προδοσία και φορτικούς γονείς. Δεν μπορώ καν να φανταστώ την έκταση του δράματός της, αλλά ευχαρίστως θ' αντάλλαζα αυτό εδώ το κρεβάτι μ' έναν καναπέ, ένα μπαλκόνι, λίγο καθαρό οξυγόνο και μία ραγισμένη καρδιά. Σιγά.

Κατά τα άλλα είναι σαν να έχω τη δική μου προσωπική σαπουνόπερα, η οποία δε διαφέρει και πολύ απ' τις κανονικές σαπουνόπερες: Παίζει αρκετές φορές τη βδομάδα, η ηρωίδα κλαίει, η πλοκή δεν προχωρά, αλλά τα πράγματα

δείχνουν να γίνονται δραματικά χειρότερα, η μύτη είναι βουλωμένη, στη μέση υπάρχει ένας άντρας, κάποιοι επεμβατικοί γονείς κι ένας τηλεθεατής σε κωματώδη κατάσταση. (Είναι, πάντως, προτιμότερη απ' το δελτίο καιρού ή το χρηματιστήριο.)

Ιάκωβε, πάψε να παίζεις με τη φωτογραφική σου. Σε κλινική βρισκόμαστε, όχι σε πάρκο», ακούω το Τέρας να διατάζει τον αδελφό μου.

Εκείνος ξεφυσά ένα «άσε με» καθώς τα βήματά του με πλησιάζουν.

«Μυρτώ, δε βαρέθηκες να κοιμάσαι;» ακούω τη φωνούλα του δίπλα μου.

«Ω... πολύ άτακτος είσαι σήμερα. Έπρεπε να σε είχα αφήσει στο σπίτι», συνεχίζει το Τέρας να τον επιπλήττει για τη συμπεριφορά του, ενώ ακολουθεί το απότομο σύρσιμο μιας καρέκλας.

Την Ισαβέλλα δεν την άκουσα ακόμα. Μάλλον θα είχε κάτι πολύ πιο σημαντικό να κάνει, όπως το να κόψει μία παρανυχίδα, να λιμάρει τα νύχια της ή να πάει για ψώνια. Το μοναδικό της ταλέντο είναι να ξοδεύει την περιουσία της μητέρας μου κι έχει τελειοποιήσει πολλές μεθόδους για να το καταφέρνει. Το ν' αγοράζει ρούχα που η τιμή τους θυμίζει τον αριθμό που καλείς για υπεραστικό τηλεφώνημα είναι μία απ' αυτές.

Ενδεχομένως να έμεινε στο σπίτι για να διοργανώσει άλλο ένα απ' τα ανόητα πάρτι της για κάποια εξίσου ανόητη αφορμή, όπως, για παράδειγμα, εκείνη η δεξίωση προς τιμήν του *Πονά πουκαμίσου* που είχε διοργανώσει την πρώτη χρονιά που μετακόμισε στο σπίτι μας μαζί με τον πατέρα της.

Αυτό ήταν μέσες άκρες το νόημα της ζωής της κόρης του τέρατος του πατριού μου. Κάθε φορά που αγόραζε κάποιο ρούχο, το οποίο έδειχνε κατά την άποψή της υπέροχο πάνω στο σώμα της, το τιμούσε με μια δεξίωση. Κάπως έτσι, στον κήπο του σπιτιού μου τιμήθηκε το ριγέ ταγιέρ, το αμάνικο μπλουζάκι, το εμπριμέ μαγιό, η λευκή τουαλέτα...

Τώρα ήθελα όσο τίποτε άλλο να σηκωθώ και να στείλω πατριό και κόρη στη φυλακή το συντομότερο, εκεί όπου η Ισαβέλλα θα μπορούσε να διοργανώσει μ' επιτυχία το *Πίσω απ' τα κάγκελα, μου έχουν βγάλει και τα κορδόνια για να μην κρεμαστώ* πάρτι. Το παγωτό σοκολάτα μπορούσε να περιμένει.

Για πολλά χρόνια δεν μπορούσα να συγχωρέσω τη μητέρα μου που μετά το χαμό του πατέρα μου επέλεξε για δεύτερο σύζυγό της έναν επιτήδαιο τυχοδιώκτη. Έναν αξιοπρόσεκτο ηλίθιο με την προσωπικότητα νεκρού ψαριού και τη γοητεία ωμής μπριζόλας, που αγαπούσε μόνο όποιον μπορούσε να του φανεί χρήσιμος.

Μου πήρε αρκετό καιρό μέχρι να καταλάβω πως ο έρωτας αποβλακώνει ακόμα και τους πιο ευφυείς ανθρώπους. Αν μάλιστα συνδυαστεί και με την ανάγκη να ξεφύγεις από τη μοναξιά, τότε είναι που πριν καν το καταλάβεις βρίσκσαι δεμένη διά βίου ακόμα και μ' έναν σιχαμερό νεκροθάφτη όπως ο πατριός μου.

Οι δυο τους γνωρίστηκαν στο σπίτι ενός κοινού γνωστού. Η μητέρα μου, μία αυτοδημιούργητη επιχειρηματίας, κι εκείνος ιδιοκτήτης ενός γραφείου που λεγόταν «Το τελευταίο ταξίδι», «Το μακρινό ταξίδι» ή κάτι εξίσου μακάβριο τέλος πάντων. Πάντως είχε να κάνει μ' εκείνα τα ταξίδια για τα οποία δε χρειάζεσαι διαβατήριο ούτε και βαλίτσες και

σε καμία περίπτωση δεν υπάρχει εισιτήριο επιστροφής... Χήρος επίσης και πατέρας μιας κόρης. Κωνσταντίνος στ' όνομα. Κωστάκη τον φώναζε χαϊδευτικά η μητέρα μου, Κοράκι εγώ, για ευνόητους λόγους.

Ο θυελλώδης έρωτας της μητέρας μου για τον Κωνσταντίνο και ο θυελλώδης έρωτας του Κωνσταντίνου για τον τραπεζικό της λογαριασμό τους οδήγησε στα σκαλιά της εκκλησίας προτού καλά καλά περάσουν πέντε μήνες απ' τη γνωριμία τους.

Δεν έφερα αντίρρηση. Είχαν περάσει δύο χρόνια απ' το θάνατο του πατέρα μου, ο μικρός μου αδελφός ο Ιάκωβος είχε κλείσει τα τρία του χρόνια και θεώρησα ότι ήταν καιρός για τη μητέρα μου να προχωρήσει με τη ζωή της. Κοίμισα τις αμφιβολίες μου και υπέθεσα ότι εκείνη ήξερε καλύτερα. Ήξερε όμως;

Όταν πατέρας και κόρη μετακόμισαν μαζί μας στην έπαυλη, εκείνος ξεφορτώθηκε αμέσως το «ταξιδιωτικό» γραφείο του και ξεκίνησε να εργάζεται στο πλάι της μητέρας μου στις επιχειρήσεις. Δηλαδή κυρίως η μητέρα μου εργαζόταν. Εκείνος στεκόταν στο πλάι της. *Καθόταν* στο πλάι της, για ν' ακριβολογούμε.

Όσο για μένα, συνέχισα το μεταπτυχιακό μου στη διοίκηση επιχειρήσεων, ενώ η δεκαεννιάχρονη τότε κόρη του μόλις μυρίστηκε τη δεξαμενή χρήματος μέσα στην οποία είχε βουτήξει μαζί με τον πατέρα της αποφάσισε να διακόψει αιφνιδίως τις σπουδές της στην ανωτάτη κομμωτική και να γίνει εκδότρια περιοδικού. Χορηγός σ' αυτή την απότομη στροφή που αποφάσισε να πάρει στην καριέρα της θα ήταν ασφαλώς η μητέρα μου, η οποία δε θυμάμαι να έφερε την παραμικρή αντίρρηση...

Η Ισαβέλλα, μηδενικής τότε μόρφωσης, με απώτερο σκοπό να γίνει αρεστή και αποδεκτή απ' τον καινούργιο κύκλο

στον οποίο μπήκε εμβόλιμα, ίδρυσε ένα περιοδικό στο οποίο, απ' την πρώτη μέχρι και την τελευταία σελίδα, έγλειφε ασύστολα τα πισινά κάθε κοσμικής. Το μηνιαίο αυτό life style περιοδικό, που τυπωνόταν σε πανάκριβο χαρτί και για την κυκλοφορία του καταστρέφονταν πολύτιμα δάση, φιλοξενούσε τις ματαιοδοξίες κάθε κοσμικής, έβριθε σαχλού και ανούσιου περιεχομένου κι έφερε την ονομασία *Χρήμα στο κέντρο*. Εγώ θα το ονόμαζα *Κρίμα το δέντρο*.

Αν η μητέρα μου δεν πάθαινε εκείνη τη μοιραία και αιφνίδια τύφλωση από έρωτα, η Ισαβέλλα και πάλι θα είχε παρητήσει τη σχολή κομμωτικής, θα είχε μείνει έγκυος και θα εργαζόταν σε σούπερ μάρκετ. Και μη με παρεξηγήσετε, δεν έχω τίποτα εναντίον της εργασίας σε σούπερ μάρκετ, απλώς σ' ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα ένιωθα μεγάλη λύπη για το ίδιο το σούπερ μάρκετ.

Η Ισαβέλλα όμως δεν έμεινε εκεί. Αποφασισμένη να ξεπλύνει για πάντα από πάνω της τ' όνομα της κόρης του νεκροθάφτη, ξεκίνησε να δαπανά τεράστια ποσά διοργανώνοντας εκείνα τα μεγαλοπρεπή πάρτι με σκοπό να επιδεικνύει το καινούργιο της κοινωνικό στάτους, στα οποία πρόσφερε στους καλεσμένους της τα πιο ακριβά θεάματα, ποτά και φαγητά της αγοράς. Η ανάγκη της να κερδίσει το θαυμασμό τους ήταν τόσο ακατανίκητη, που το μόνο που δεν έκανε ήταν να τους μοιράζει σακούλες με χαρτονομίσματα στο τέλος της βραδιάς. Η γνωστή τακτική των ηλίθιων πλουσίων που ξοδεύουν τα χρήματά τους σε ανοησίες με σκοπό να εντυπωσιάσουν άλλους ηλίθιους πλούσιους. (Δεν ξέρω ποιος ξεκίνησε αυτή τη μόδα, αλλά η Ισαβέλλα τον έχει σίγουρα ξεπεράσει.)

Η πραγματικότητα μπροστά στην οποία η μητέρα μου εθελοτυφλούσε ήταν ότι η Ισαβέλλα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα σκουλήκι του έλους, το οποίο είχε κολλήσει

πάνω στον τραπεζικό μας λογαριασμό με σκοπό να μας ρουφήξει μέχρι και την τελευταία σταγόνα αίματος σαν βδέλλα. Έπειτα κι απ' αυτόν το συνειρμό θεώρησα σοφό να την μετονομάσω σε Ισαβδέλλα και μη μου πείτε ότι δεν της ταίριαζε γάντι.

Το απόγευμα που η μητέρα μου αποφάσισε να χάσει τον έλεγχο του αυτοκινήτου της και να πέσει διαδοχικά και με ιλιγγιώδη ταχύτητα πάνω σ' ένα παγκάκι, έναν ξύλινο φράχτη κι έναν τοίχο ήταν η μέρα που εγώ και ο αδελφός μου «κληρονομήσαμε» επισήμως το Κοράκι και την κόρη του την Ισαβδέλλα.

Το Κοράκι μας έβαλε στην αγκαλιά του και μας υποσχέθηκε ότι θα ήταν για πάντα δίπλα μας, σε ό,τι χρειαζούμαστε. Αλλά είναι μεγάλο το για πάντα και αόριστο το ό,τι χρειαζούμαστε... Ειδικά αν σκεφτείτε ότι δύο χρόνια αργότερα ήταν ο ίδιος άνθρωπος που αποφάσισε ότι αυτό που χρειαζόμουν ήταν να πέσω απ' το σπασμένο τζάμι του πρώτου ορόφου στον κήπο με το σιντριβάνι...

Μετά το τέλος της αγκαλιάς και της υπόσχεσης, έβαλε το καλό του κοστούμι και βγήκε για να ξεχάσει τον πόνο του φορώντας μια κόκκινη γραβάτα, που τον έκανε λιγάκι πιο χρωματιστό απ' ό,τι αρμόζει σε τεθλιμμένο χήρο μόλις δύο ημερών.

«Πέτρο! Κι εσύ εδώ;» προϋπάντησε το Κοράκι τον αγαπημένο μου.

«Είναι η ώρα που έρχομαι».

«Γι' αυτό λοιπόν δε σε βλέπω καθόλου. Εμείς ερχόμαστε τα πρωινά», τόλμησε να πει ο ψεύτης.

«Μα δεν ερχόμαστε κάθε πρωί», τον πρόδωσε ο Ιάκωβος. Πόσο το χάρηκα.

«Εγώ έρχομαι. Εσύ είσαι στο σχολείο».

«Κι εσύ είσαι στη δουλειά!» τον ξεμπρόστιασε ακόμα μία φορά.

Άκουσα το γέλιο του Πέτρου και ύστερα τη φωνή του να μου λέει πως είναι εδώ και πως μου έφερε τις τουλίπες που μου αρέσουν.

«Ναι, Μυρτώ! Εύπνα να δεις τι όμορφες που είναι! Πέτρο, μπορώ να τις φωτογραφίσω;»

«Ασφαλώς».

«Δεν πρόκειται να σε ξαναφέρω ποτέ», βρυχήθηκε ο άλλος.

«Μα γιατί;» γκρίνιαξε ο μικρός.

«Λοιπόν, Πέτρο, θα έρθεις στο μεγάλο φιλανθρωπικό γκαλά που ετοιμάζει η Ισαβέλλα; Θα έχεις ήδη λάβει την πρόσκληση φαντάζομαι».

Αναρωτιέμαι από πότε η Ισαβδέλλα ασχολείται με φιλανθρωπίες και απορώ τι ακριβώς θα προσπαθήσει να σώσει. Ίσως να πρόκειται για κάποιο ιερό σκοπό, όπου θα καταπιαστεί με τη διάσωση της πλισέ φούστας ή του οικτρού στράπλες νυφικού.

«Ναι. Έχω λάβει την πρόσκληση εδώ και μέρες».

«Το σπίτι μου θα είναι πάντα ανοιχτό για σένα», είπε το Τέρας εννοώντας το σπίτι ΜΟΥ, «και θα χαρώ πολύ να σε δω. Λοιπόν, Ιάκωβε, τέρμα οι φωτογραφίες. Πάμε».

«Από τώρα; Αφού μόλις ήρθαμε».

«Ιάκωβε! Είμαστε πάνω από δύο ώρες εδώ».

Αν οι δύο ώρες είχαν διάρκεια δέκα λεπτών.

Ο Πέτρος παρέμεινε δίπλα μου σιωπηλός. Δεν έδειχνε να το κάνει από υποχρέωση. Ήταν πιστός στις επισκέψεις του, πιστός στα αγαπημένα μου λουλούδια, ακόμα και τώρα

που δεν μπορούσα να τα δω. Η επιμονή του προόριζε μια ελπίδα πως κάποτε θα ξυπνούσα. Μία ελπίδα που ένιωθα να απομακρύνεται απ' την καλύτερή μου φίλη, τη Φωτεινή. Οι σύντομες επισκέψεις της αραιώσαν επικίνδυνα κι ενώ παλιά μ' ενημέρωνε για τη ζωή της, τώρα οι λέξεις είχαν σχεδόν εξαφανιστεί.

Ένωσα το βλέμμα του Πέτρου καρφωμένο πάνω μου. Υπέθεσα πως είχα τα χάλια μου. Ούτε που θέλω να φαντάζομαι πώς είναι έπειτα από τόσο καιρό το δέρμα, τα μαλλιά και τα φρύδια μου. Η ιδέα ότι έχω αποκτήσει και μουστάκι με διέλυσε.

Η περίπτωση μου ήταν η πιο τρηνή απόδειξη πως στη γυναίκα η ανασφάλεια πέφτει σε λήθαργο τελευταία.

Τα δωμάτια που φιλοξενούν άτομα που βρίσκονται σε κώμα μοιάζουν με μαγαζιά που πουλούν σουβενίρ σε τουριστικά θέρετρα. Άλλοτε έρημα, στο έλεος της σκόνης που κατακάθεται πάνω στις απομιμήσεις αρχαίων αγαλμάτων και άλλοτε πνιγμένα μέσα στην οχλαγωγία που δημιουργεί ένα τσούρμο από φλύαρους τουρίστες, οι οποίοι επεξεργάζονται τα αγαλματίδια στα ράφια. Αυτό ήμουν κι εγώ: μία θλιβερή απομίμηση της άλλοτε ζωντανής Μυρτώς. Σήμερα πάντως υπήρξε κινητικότητα. Χρυσές δουλειές κάναμε. Το ταμείο ήταν γεμάτο.

Λίγο πριν κλείσω το μαγαζάκι μου όμως, μπούκαρε σε ανεξέλεγκτα υστερική κατάσταση η τελευταία και πιο ενοχλητική πελάτισσα: η γυναίκα σαπουνόπερα. Το κορίτσι δάκρυ. Η Αλίκη.

«Πόσο τυχερή είσαι. Πόσο σε ζηλεύω», ξεκίνησε. «Γιατί να μην ήμουν εγώ στη θέση σου;»

Η φωνή της όσο πήγαινε γινόταν ολοένα και πιο ψιλή. Βρισκόταν τρεις, το πολύ τέσσερις λέξεις πριν απ' την κορύφωση του δράματος.

«Γιατί;» σπάραξε.

Ήμουν σίγουρη ότι αυτό το μονόλογο τον είχε ξαναπαίξει και στο παρελθόν. Ίδιες λέξεις, ίδιες παύσεις, ίδιος σπαραγμός. Με απογοήτευση διαπίστωσα ότι έπεσα σ' επανάληψη.

«Έλα ν' ανταλλάξουμε θέσεις. Για δύο μήνες. Τι ζητάω; Δύο μήνες ζητάω. Να ξαπλώσω εδώ και να μη με απασχολεί τίποτα. Να μη νιώθω, να μην ξέρω, να μην ακούω».

Για το τελευταίο μη βάζεις και στοίχημα.

«Μία ανταλλαγή ζητάω. Τόσο δύσκολο είναι;»

Μπα. Παιχνιδάκι...

«Δηλαδή εσένα θα σου κακοφαινόταν ένα διάλειμμα ζωής για δύο μήνες;»

Η αλήθεια είναι πως εγώ βουλευόμουν και με μία ώρα. Ίσα να πάρω ένα ταξί, να γεμίσω ένα όπλο, να καθαρίσω την κοινωνία από δύο απόβλητα και να φάω ένα παγωτό σοκολάτα.

«Έλα λοιπόν», συνέχισε να ωρύεται η άλλη, «σου χαρίζω τη θέση μου».

Ωραία, μισό λεπτό να πάρω την τσάντα μου, σκέφτηκα.

«Έλα στη θέση μου», ακούστηκε η διαταγή της τόσο δυνατά, που για πρώτη φορά έπειτα από δύο σχεδόν χρόνια θυμήθηκα πώς είναι να σε διαπερνά ένας πόνος μέσα απ' το αυτί και να φτάνει σαν μαχαίρι μέχρι και το στομάχι.

Ύστερα κάτι σαν σεισμός κι ένα αίσθημα ζαλάδας, σαν να είσαι επιβάτης ενός αεροπλάνου που βρίσκεται σε μόνιμη απογείωση. Ή σαν να στροβιλίζεσαι σ' ένα καρουζέλ με ταχύτητα φωτός. Μία ζαλάδα που θα μπορούσε ν' αντιληφθεί μόνο μία μύγα που της έχουν κολλήσει τα φτερά σε μία σβούρα.

Ήταν κι αυτός ο καταραμένος θόρυβος. Σαν να γκρεμίστηκε ολόκληρη η γη σ' ένα δευτερόλεπτο. Ένα τράνταγμα που θύμιζε μετωπική σύγκρουση δύο τρένων μ' έριξε στο πάτωμα.

Έμεινα ακίνητη σαν πάντα. Η γη έμοιαζε να τραντάζεται ακόμα κάτω απ' την κοιλιά μου, αλλά ο βόμβος ξεθύμαινε σιγά σιγά.

Με τα λεφτά μπορείς να βρεθείς παντού.
Στη Χαβάη, στο Κανκούν, στις Μπαχάμες ή,
στη δική μου περίπτωση, στον πάτο ενός σιντριβανιού.

Το αναπάντεχο αυτό ταξίδι μού προσέφεραν
ως δώρο γενεθλίων ο βασιλιάς των απατεώνων
κι αξιολάτρευτος πατριός μου, Κωνσταντίνος,
και η ακόμα πιο αξιολάτρευτη κόρη του,
η πριγκίπισσα της σιλκόνης Ισαβέλλα.

Και παρ' ότι φαινομενικά οργάνωσαν το τέλειο
έγκλημα, ώστε να με βγάλουν απ' τη μέση και
να περάσει στα χέρια τους η τεράστια περιουσία μου,
για κακή τους τύχη κατάφερα να κρατηθώ στη ζωή.
Ή σχεδόν στη ζωή...

Καλωσορίσατε στον κόσμο μου!
Είμαι η Μυρτώ, είμαι σε κόμα και σκοπεύω
να μείνω στην Ιστορία ως ο πρώτος άνθρωπος
που θα επιχειρήσει να ξεσκεπάσει την απόπειρα
δολοφονίας που έγινε εις βάρος του, όντας φυτό.
Μην το γελάτε. Υπάρχει τρόπος...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0263-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΖ. 13379